

VŽDYCKY SE RADUJTE

Stále se radujte. (1Te 5:6)

1. čtení: Lukáš 10:17-24

Hlavní čtení: 1.Tesalonickým 5:16

Milí bratři, milé sestry,

Úsměv, prosím. Kdo z nás tu větu má rád? Většinou ji pronese někdo, kdo na nás zrovna míří fotoaparátem, nebo dnes spíš mobilem. A vy víte, co bude následovat. Nepovedený úsměv, nepovedená fotka, která bude kolovat po rodině ve WhatsAppu nebo na Messengeru, nebo nakonec skončí příští rok i v kalendáři. Protože v rodinných kalendářích nekončí jen ty nejkrásnější fotky, ale i ty nejtrapnější, ať je prý na co vzpomínat. *Úsměv, prosím. Trošku se usměj, vždyť tě to nic nestojí.* A tak se naprosto přirozeně usmějeme a necháme se zvěčnit. A nejlepší jsou chvíle při oficiálních akcích, kdy na vás míří dva, tři, pět mobilů. Vzpomínám si na svou svatbu. Paní fotografka mě musela pořád napomínat, abych se usmál, a abych byl u toho přirozený. Moc mně to nešlo dohromady, protože přirozeně jsem se cítil jen tehdy, když jsem se nesmál. A pamatuji si také, jak mě bolely lícni kosti od toho neustálého šklebu, který nevím, zda šlo nazvat úsměvem. Vlastně se mnou je to asi takto: Směji se velmi rád. Smích je mé druhé jméno. Jen se nerad usmívám. Zvláště na vyzvání. To neumím. Umím pořádně, nahlas a pro některé možná až protivně vyjádřit svou radost smíchem. Ale neumím se usmívat na povel.

Dnes budeme přemýšlet nad druhým „vždycky“ ze závěru 1. dopisu apoštola Pavla křesťanům do Tesaloniky.

- ***Stále se radujte.***

Nejkratší verš v Písmu. V řečtině dokonce o jedno slovo kratší než verš z Janova evangelia, který zní:

- *I zaplakal Ježíš. (J 11:35)*

A zároveň jeden z nejtěžších příkazů v Písmu. Kdybychom se tak mohli radovat jen někdy, pak jsme v pohodě. Kdyby nám apoštol řekl, že se máme radovat pouze tehdy, když z nás radost bude vycházet spontánně, od srdce. Kdyby nám radost jen doporučil, to bychom brali. Ale on nám ji přikazuje. A ještě k tomu dodá: *Vždycky se radujte.* Před dvěma dny nám nařizoval, abychom vždycky usilovali o dobré pro naše bližní. I kdyby nám naši bližní ubližovali. Dnes nás vede k trvalé radosti. *Vždycky se radujte.*

Bratři a sestry, ani na tento příkaz nejsme sami. To ať slyšíme především: Duch svatý je v nás, působí na nás, vede nás k radosti. Skotský kazatel Robert Rainy to vyjádřil takto: *Radost je vlajka, která vlaje z hradu srdce, když tam král sídlí.* A v našem srdci se přece usídlil Duch Kristův, Duch našeho krále, no ne? Hned na začátku svého dopisu píše apoštol Pavel:

- *A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého. (1Te 1:6)*

Křesťanova radost plyne z toho, že v něm přebývá Duch svatý. Je to jeho radost, je to radost Ducha, kterou vyjadřujeme. Které je druhé ovoce Božího Ducha, hned za láskou? Je to radost, bratři a sestry! (Ga 5:22) A v čem spočívá království Boží?

- *Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. (Ř 14:17)*

Apoštol po nás nechce, abychom se do radosti tlačili. Nežádá, abychom byli stále vysmátí od ucha k uchu. Možná na začátek bude stačit, když si uvědomíme, že radost patří k naší víře. Bytostně k ní patří. Protože ten, který do nás zasel víru v Krista, zasel do nás také radost. Ten, který dává vzrůst víře, naději a lásce, dává vzrůst i radosti. Radosti v Duchu svatém. Radosti Kristovy. A nebyla by to pravdivá radost, kdybychom si na ni jen hráli. Nebyla by to opravdivá radost, kdybychom o této radosti museli křečovitě přesvědčovat sami sebe i druhé. Kdyby to byl vynucený úsměv, protože přece tak má křesťan vypadat.

Nemá! Kristus prožíval zármutek. My prožíváme zármutek. To patří k naší existenci v tomto světě. Jak radost, tak zármutek. Jak úsměv, tak slzy. Jak klid, tak nepokoj. Jak mír, tak boj. Je zcela normální, když jsme smutní. A je také v pořádku, že to na nás lidé poznají. Je to zdravé. Dnes vzpomínáme na všechny, kteří nás v tomto roce opustili, přešli na věčnost. Dnes vzpomínáme na všechny, kteří nás opustili, o které jsme zde na zemi přišli. A je to radostná vzpomínka? Je to samozřejmě smutná vzpomínka, protože tito lidé nám chybí. A oni nám chybí proto, že jsme je za jejich života milovali. Můžeme mít radost z toho, že jsou s Kristem, že už je nic nebolí a netrápí. Můžeme mít radost z milých vzpomínek. Ale přitom budeme plakat. Protože nám chybí. Ten samý apoštol napsal:

- *Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. (Ř 12:15)*

Kdyby Pavel neznal lidská srdce, kdyby si maloval vzdušné zámky, kdyby žil s hlavou v oblacích, kdyby psal své dopisy od zeleného stolu, daleko od jakéhokoli kontaktu s živým tvorem, pak by skončil v první polovině té své věty. Pak by napsal pouze: *Radujte se s radujícími*. Ale přesně to neudělal. Apoštol Pavel také upřímně přiznává, že často prožívá zármutek. Jeden příklad za všechny:

- *Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuji mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím.* (Ř 9:1-3)

A přesto nás dnes s plnou vážností vybízí k tomu, abychom se vždycky radovali. Tak co s tím? Jak se v tom vyznat? Ještě v jednom svém listu píše apoštol Pavel o radosti. V listu Filipským. Tam stojí:

- *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!* (Fp 4:4)

Křesťanská radost je vždycky zakořeněná v Pánu Ježíši Kristu. K této radosti nás neviditelně, a přitom mocně vede Duch svatý, Duch našeho Pána Ježíše. A tady už začínáme chápat, jak tu „vždycky-radost“ Pavel myslí. Bratři a sestry, s plnou vážností prohlašují, že není v lidském životě chvíle, kdy by se křesťan nemohl radovat z Ježíše Krista. Z toho, že má po svém boku nejvěrnějšího přítele. Z toho, že za něj tento nejvěrnější přítel zaplatil cenu nejvyšší, že kvůli němu vypil až do dna kalich hořkosti, že kvůli němu byla jeho duše smutná až k smrti, jak sám sděluje svým učedníkům těsně před zatčením, v Getsemanské zahradě. (Mk 14:34) Křesťan se za každé životní situace smí radovat z toho, že jeho nejvěrnější přítel je živý, že zlomil moc hříchu a smrti. A že ho táhne k sobě. Že se s ním jednou budeme věčně radovat. Křesťan se smí radovat v každé situaci z toho, že ho jeho nejvěrnější přítel slyší, že mu tiše naslouchá, že také reaguje na jeho prosby, že mu plně rozumí a že ho zevnitř posiluje. Křesťanova radost je živý, laskavý a mocný Kristus.

Bratři a sestry, doba apoštola Pavla se vyznačovala velkým kulturním úpadkem, rozkladem na mnoha úrovních. Typické pro dobu apoštola Pavla byla deziluze, morální a duchovní rozklad. Nic nemělo smysl. Lidská existence byla tragická. Jak to víme? Třeba z toho, že drtivá většina výskytů řeckého slova *chara*, což je *radost*, z té doby byla napsaná rukou křesťanů. Většina z nich je v Novém zákoně a nikde jinde. Tehdy vládl světu pesimismus. Nebo realismus, jak pesimisté rádi říkají. Křesťan se však vyznačoval radostí, kterou měl ukotvenou v nebesích. Radostí, kterou měl v Pánu, ať se dělo, co se dělo.

A jak je to s námi v této době? Jsme pověstní svou radostí v Pánu? Berou nás naši bližní, nikoli za veselé, ale za radostné lidi? Považují nás za lid, který se umí radovat z Boží lásky a jeho milosti? A jak vypadal náš poslední rok? Kdy jsme prožívali radost a kdy jsme smutnili? A kdy jsme prožívali skutečnou, nehranou radost v Pánu Ježíši a z Pána Ježíše? Umíme to ještě vůbec? Radost ukotvená v Kristu, to je vlastně způsob evangelizace. Protože tento svět zná dobře pesimistické a uplakané pohledy. A zná neméně dobře radost a veselí, které nejsou správně ukotvené. Tento svět zná také škodolibý výsměch a křečovitý smích. Tento svět zná plné čekárny lidí trpících depresemi. A v posledních letech také přeplněné čekárny dětských psychiatrických klinik. Tím nechci říct nic víc a nic méně, než že bychom si měli každý den připomínat, že se máme z čeho radovat. Přesně řečeno: Že se máme z koho radovat. Pak to možná nebude radost ve smyslu smích od ucha k uchu, ale hluboká radost přebývající v našem srdci. Radost, o které v těch nejtěžších chvílích možná nebudou vědět ani naši nejbližší. Ale která tam bude, protože kde je Kristus, tam je radost. Když se z toho, že jsme s ním, raduje Bůh, jak Ježíš říká ve svých podobenstvích, když se z nás, hříšníků činících pokání, radují nebeští andělé, proč bychom se nemohli a neměli radovat i my sami z Boží blízkosti?

Bratři a sestry, ještě jednu důležitou myšlenku. Apoštol myslí v první řadě na křesťanská shromáždění. Ne hned na život jednotlivých křesťanů. Především na chvíle, kdy se dva nebo tři sejdou v Kristově jménu. Na křesťanské bohoslužby, ale i na jiná setkání těch, kteří svůj život odevzdali Ježíši. Pavlovi tedy nejde především o to, abychom cítili radost. On si přeje, abychom vyjadřovali radost. Abychom vyjadřovali radost možná i tehdy, když ji necítíme. Abychom společně vyjadřovali radost z Ježíše Krista. Abychom Krista společně chválili při modlitbách, abychom mu zpívali zbožné písně, které jej budou skutečně oslavovat. Ať z našich bohoslužeb vyzařuje radost, i kdybychom sami v nitru byli sklíčení a smutní. I kdyby nám do smíchu vlastně nebylo. Možná že i to je Boží způsob léčby. Protože zažít radostné bohoslužby, to nás kolikrát dokáže znovu postavit na nohy.

Na závěr osobní vzpomínka: Na dětskou vánoční slavnost dojeli tentokrát i prarodiče našich dětí, tedy naši. A když se se mnou večer loučili, máma mě objala a řekla mi s úsměvem: *Dnes jsem byla na dvě hodiny v nebi*. To bylo snad nejkrásnější hodnocení Dětské vánoční slavnosti, které jsem kdy slyšel. *Dvě hodiny v nebi*. Milí bratři, milé sestry, k tomu nás Bůh shromáďuje. Abychom společně zakoušeli jeho blízkost. Abychom prožili závdavek radosti, kterou v plnosti budeme prožívat jednou napořád. Amen.